

EDITORIAL

L'ESPILL

REVISTA FUNDADA PER JOAN FUSTER
SEGONA ÈPOCA / NÚM. 46 / PRIMAVERA 2014

DIRECTOR: Antoni Furió

CAP DE REDACCIÓ:

Gustau Muñoz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Neus Campillo, Ferran
Garcia-Oliver, Josep-Lluís Gómez
Mompert, Enric Marín,
Vicent Olmos, Juli Peretó,
Francesc Pérez Moragón, Maria
Josep Picó, Faust Ripoll, Simona
Škrabec, Pau Viciano

CONSELL ASSESSOR:

Cèlia Amorós, Joan Becat,
Manuel Borja-Villel, Eudald
Carbonell, Narcís Comadira,
Manuel Costa, Alfons Cucó (†),
Martí Domínguez, François
Dosse, Antoni Espasa, Ramon
Folch, Mario Garcia Bonafé,
Salvador Giner, Josep Fontana,
David Jou, John Keane, Giovanni
Levi, Isabel Martínez Benlloch,
Joan Francesc Mira, Javier
Muguerza, Damià Pons, Josep
Ramoneda, Ferran Requejo,
Vicenç Rosselló, Xavier Rubert
de Ventós, Pedro Ruiz Torres,
Vicent Salvador, Josep-Maria
Terricabras, Vicent Todolí, Enzo
Traverso, Josep Antoni Ybarra

Edita: Universitat de València
i Edicions Tres i Quatre

Redacció, administració i subscripcions:

Publicacions de la
Universitat de València
c/ Arts Gràfiques, 13 46010 València.
Tel.: 963 864 115 Fax: 963 864 067
a/e: lespill@uv.es
<http://www.uv.es/lespill>

Disseny gràfic: Enric Solbes

Maquetació: Inmaculada Mesa

Impressió: Guada Impressors, SL

Distribució: Gea Llibres (961 665 256) /

Gaia (965 110 516) /

Midac Llibres (937 464 110) /

Palma Distribucions (971 289 421)

ISSN: 0210-587 X

Dipòsit legal: V-2686-1979

Preu d'aquest número: 9 euros

L'Espill és membre de:

eurozine

MOLT MÉS QUE UNA CRISI ECONÒMICA I SOCIAL

El relleu un punt precipitat al capdavant de la monarquia espanyola és potser el símptoma més expressiu que en determinades instàncies d'anàlisi i decisió, les que realment compten, s'ha pres bona nota de la dimensió d'una crisi no tan sols econòmica o social, sinó molt més profunda, de molta més volada. Una crisi que, alimentada i potenciada per una pèssima gestió política, amenaça de fer trontollar l'edifici sencer, la «nova» planta inaugurada amb la Constitució de 1978.

Perquè a hores d'ara —per part de moltes veus i agents polítics i socials significatius— s'apunta a un canvi de règim, i no tan sols, com havia estat el cas les darreres dècades, a un canvi de govern. A un canvi en l'entramat institucional, a un nou procés constituent, a un referèndum sobre la forma d'Estat, a una alternativa republicana, a una consulta, amb data ja fixada, sobre la possible independència en el cas de Catalunya. Fins i tot una part del partit socialista reclama una reforma en profunditat de la Constitució, que tanmateix mai s'acaba de concretar, mentre que els conservadors —emulant antigues inèrcies— insisteixen en un immobilisme tan inútil com contraproduent.

Tot plegat remet a un cert col·lapse del sistema nascut el 1978. No és tan sols l'esgotament palès i el descrèdit sense aturador que afectaven qui havia ocupat la més alta magistratura. No és tan sols l'efecte desmoralitzador d'una corrupció política molt estesa (enquistada, a més, en el partit del govern) que, a causa d'un sistema judicial ineficient, no rep el correctiu exemplar escaient, i que al remat té efectes deslegitimadors. No és tan sols el sentiment d'exclusió que nia en franges d'edat, en grups socials desfavorits, en les nacions no reconegudes. No és tan sols que els articles de contingut

social de la sacrosanta Constitució acumulen incompliments sistemàtics. És tot això, però molt més que això, i per tant un simple canvi cosmètic, un ball de noms, no podrà aconseguir, sense més, el retorn a «la normalitat».

Algú ha jugat amb foc. No es pot desmantellar impunement l'Estat del Benestar, privatitzar per parts la sanitat, malmetre l'escola pública, privatitzar per la porta de darrere les universitats, deixar sense futur el 60% de la joventut, suportar un atur devastador, acceptar que s'acaben les prestacions i deixar milers a la intempèrie, abandonar els dependents i les famílies a la seua sort, retallar i anul·lar un Estatut refrendat per les urnes, engegar tot un procés de recentralització amb una llei restrictiva rere l'altra, fer marxa enrere en drets consolidats com l'avortament, carregar-se la televisió dels valencians, no tallar en sec la corrupció, eternitzar processos que acaben diluint-se, no castigar els corruptes que han saquejat les caixes d'estalvi, deixar a la gent sense casa, promoure els desnonaments més cruels, no acceptar la dació en pagament, no investigar l'accident del metro a València, sancionar la impunitat de consellers, presidents, polítics, empresaris, negociants i banquers que han causat la ruïna, la desesperació i el sofriment de milers i milers de persones.

Una part important de les mesures més antisocials, que han desajustat el país i han fet augmentar les desigualtats, té l'origen en la gestió de la crisi econòmica i els acords amb les altes instàncies de la UE. De retop també pateix, per tant, la identificació europeïsta de la població. Sens dubte hi havia imperatius difícils de resoldre davant la crisi financera, la punxada de la bombolla immobiliària, la recessió, la crisi del deute, etc. Però la impressió que s'ha fet una política radicalment injusta al servei dels grans interessos, dels grans grups de pressió, de la banca i el capital financer, d'un entramat de poder efectiu i al marge dels processos democràtics, és molt ferma. I això explica bona part del daltabaix a què assistim, que inclou la davallada de la hipotètica alternativa sistemica (el partit socialista), presonera dels seus pactes i errades estratègiques. I explica també el sorgiment de nous protagonistes socials i polítics, que aspiren a un canvi democràtic real, profund, i no de façana. La mera continuïtat, i encara menys operacions tan arriscades com una gran coalició de socialistes i populars, no podrà aturar aquesta aspiració creixent.